

Poglavlje 1

London
Srpanj 1827.

„Želim biti vaša ljubavnica.”

Diana je šokirala samu sebe kad je izrekla tu ponudu, a još ju je više šokiralo to što nije ni zamucnula izgovarajući te odvažne riječi.

Mislila je da nikad neće skupiti hrabrosti da ih izgovori. Ali izašle su iz njezinih usta jasno, odlučno i bez oklijevanja.

Zvučala je samouvjereno, kao da cijeli život poziva neznance u svoju postelju.

Tišina se spustila. Odužila. Razvukla do nelagode.

Obuzdala je poriv da počne kršiti ruke u krilu. Iako ju je nervoza izjedala, morala se doimati čvrstom, kao da sve drži pod kontrolom. Srce joj je udaralo o stijenke prsnog koša. Nadala se da se njegov mahniti ritam ne čuje u tišini prostorije.

Možeš ti to, Diana.

Budući da je bilo sparno ljetno poslijepodne, jedva je disala od vela koji joj je skrivao lice. Odjenula je tirkiznu opravu, pripijeniju od odjeće na kakvu je navikla. Naravno, ona je bila dio plana, ali svejedno je bila neudobna. Shvatila je da škrguće zubima, a iako joj nije mogao vidjeti lice, opustila je čeljust.

Veo joj je zaklanjao pogled. Ipak, posve se usredotočila na svoju metu na suprotnoj strani stola od mahagonija. Kroz tanašni zastor nije razaznavala gotovo ništa, osim njegove visine i tamne kose.

Tarquin Vale. Grof od Ashcrofta.

Plutokrat. Kolekcionar. Pristaša reformističkih politika.

Razvratnik. Raspuštenik. Vražje stvorenje.

Nesvjesni ključ za njezinu budućnost koja će biti veličanstvenija od one u najluđim snovima.

Trenutak prije negoli je napeta tišina postala nepodnošljiva, grof se zavalio u stolcu. Nije mu jasno vidjela izraz lica, no napetost je pucala u gustom zraku, prožetom mirisom starih knjiga, kože i tinte. Položio je laktove na naslone stolca i spojio prste elegantnih dlanova. Izgledao je kao neki učenjak, što nikako nije mogla povezati s površnošću i svjetovnošću po kojima je bio poznat.

„Tako, dakle”, rekao je polako.

Imao je dubok, ugodan, melodičan glas. Bila je uvjerena da taj glas ima razoran učinak pri zavođenju. Čak i sjedeći ovdje, prezirući ga, prezirući ono što mora učiniti, taj tamni medeni bariton spuštao joj se kralježnicom poput nježnog dodira.

Napeto je iščekivala da kaže još nešto, da pristane. Imao je ugled neprobirljivog i raskalašenog ljubavnika. Nema šanse da odbije laku metu poput nje.

A ipak, šutke je sjedio. A ipak, neobična napetost je pucketala i šuštalala. Poput ljetne munje zarobljene u ovoj raskošnoj knjižnici s elegantno uvezenim knjigama duž zidova, blistavim nebeskim i zemaljskim globusima te pomno izrezbarenim namještajem.

U svojoj je bujnoj mašti zamišljala razne pozornice na kojima će se odigrati njena propast. Paviljoni grijeha prekriveni grimiznim satenom. Ormari ukrašeni muralima golih tijela. Mračni podrum pretrpan alatima za gotičko mučenje. Knjižnica nije bila na popisu.

Zasad se ništa nije odvijalo prema planu.

Netom prije dolaska nije bila sigurna hoće li je lord Ashcroft uopće primiti. Butler je izgledao iznenađeno kad je zatražila da je odvede do gospodina lorda, mada je razvratnik poput Ashcrofta morao biti naviknut na posjete nepoznatih žena bez pratnje.

Ali visoki mrki starac, više nalik svetom Petru nego obiteljskom butleru, prezirno ju je odmjeravao dok ju je uvodio u dvora-

nu s crno-bijelim pločicama. I trebalo mu je obeshrabrujuće dugo vremena da joj obznani da ju je gospodin lord pristao primiti.

Nije mu rekla kako se zove, samo da je „gospođa” koja je u poslovnom posjetu njegovu gospodaru. Smatrala je da riječ „poslovni” sasvim dobro opisuje njezinu misiju.

Diana je diskretno ispravila kralježnicu, već tvrđu od šipke, i nasilu udahнула vrući zagušljivi zrak koji se jedva i mogao nazvati zrakom. Vrtjelo joj se od vrućine, straha i napetosti. Sav njezin život ovisio je o sljedećih nekoliko sekundi. Nije smjela dopustiti da lord Ashcroft nasluti koliko joj je potreban.

Kroz veo je promatrala kako nagine glavu, kao da prihvaća neki argument u raspravi. Ili prvi bod u mačevanju.

„Zanimljiv prijedlog.”

Oblizala je suhe usne, zahvalna što nije mogao primijetiti još jedan znak da nije tako pribrana kao što trudi doimati. „Smatram da nema smisla okolišati.”

„Očigledno.” Čuje li to ona tračak ironije?

Odupirala se paralizirajućoj mješavini srama i neugode. Zaklela se da će ovo učiniti. Da je ništa neće zaustaviti. Ništa. Kad je usporedila ovaj trenutak i trenutke koji neizbježno slijede nakon obećane nagrade, trenutačna nelagoda činila se posve beznačajnom.

„Jeste li vi svodnica?”

Pitao ju je to posve nehajno, kao da nije ni važno, a vjerovala je da i nije. Čula je da se lijepi za svaku suknju, bilo da se radi o uglađenoj dami, profesionalci ili mljekarici. Ipak, vrućina joj je navirala na lice. Ponovno je bila zahvalna na tankom sivom velu.

„Ne.”

Unatoč silnom trudu, u tom poricanju čuo se tračak ogorčenosti. Nije mogla rastumačiti njegov izraz lica, no osjećala je da je taj oštri odgovor posebno pobudio njegovu znatiželju.

„A ipak...” U njegovom se tihom glasu nazirao podsmijeh, koji ju je razjario, što je bilo posve nelogično.

Naravno da je posumnjao da je profesionalka u potrazi za mušterijama. Što bi drugo trebao pomisliti kad se pojavila nepozvana i ponudila se kao kandidatkinja za njegovu nemoralnu pozornost?

Navikni se, rekla si je turobno. Tek je zakoračila na put prema propasti, a do odredišta je morala svladati još planine, ponore i pustinje. Bilo je prekasno za uzmicanje, pa makar joj se poniženje zgrušavalo u želucu poput ukiseljenog mlijeka.

Kad nije odgovorila, nastavio je, i dalje je proučavajući preko isprepletenih dlanova. „Zašto sam baš ja dobio ovu čast? Čak bih je nazvao jedinstvenom.”

Procesuirala je tu uvredu. Više ju je zbunila negoli razljutila. Na glasu je kao ženskar. Žene ga sigurno neprestano salijeću, a salijeće i on njih. Odakle mu drskosti da pred njom glumi moralnu vertikalu?

Podigla je bradu i ošinula ga pogledom koji nije mogao vidjeti. U svojoj je sobi, dok se odijevala za ovaj susret, shvatila da će njezina misija biti teška. Ali ovdje, pred pristojnim, tvrdoglavim gospodinom koji se nimalo ne ponaša kao gramzivi razvratnik, počela se činiti nemogućom.

Ljutnja je imala jedan koristan učinak. Davala joj je snagu da nastavi, da iznese priču koju je pripremila za slučaj da je raspuštenik pita zašto mu se nudi. „Ja sam udovica sa sela.”

Opet kratko kimne. „Moja sućut.”

Stisnula je šake na naslonima stolca, a potom shvatila da taj pokret proturječi njezinoj prividnoj smirenosti. Ispravila je prste i duboko, ali nečujno udahнула.

Već joj se nije sviđao.

Nije ni važno. Važno je jedino ono što će postići bude li ustrajala do kraja. Jedan kratak posrtaj u svijet grijeha i zauzvrat će dobiti sve što joj srce poželi.

Činilo se to poštenom razmjenom. Ili barem dok nije sjela pred ovog iznenađujuće zastrašujućeg čovjeka i ponudila se da mu postane ljubavnica.

Osjećala je uzrujanost i nelagodu. Našla se u podređenom položaju. Začudo, unatoč nesigurnosti, nije se bojala. Prije dolaska je očekivala da će strah prevladati. Na kraju krajeva, uskoro je trebala biti u milosti i nemilosti lorda Ashcrofta.

Ili je barem htjela da on povjeruje u to.

Prisilila se progovoriti: „Došla sam u grad radi... iskustva.”

„Kako uzvišeno. Jesam li ja jedna od znamenitosti grada, ljudska inačica londonskog Towera?”

Glas mu je bio jednoličan, ali u pitanju se nazirala oštrina. Zbunilo ju je što je tako ponosit. Ta spoznaja je neobično odskakala od svega što je znala o njegovim razvratničkim apetitima.

Još uvijek nije osjećala strah. Nego nešto drugo. Možda je to bila opojna spoznaja da provocira tigra.

Zbunjena njegovom reakcijom, nije odgovorila izravno. „Kao što sam rekla, gospodine lorde, nema smisla okolišati. Želim ljubavnika. Izabrala sam vas.”

Naježila se od njegovog potmulog smijeha. „Zašto? Jesmo li se upoznali?”

„Ne.”

„Onda vas opet pitam. Zašto ja?”

„Viđa... Viđala sam vas.” Proklela je izdajničko zamuckivanje.

Prošli je tjedan stigla u London i izdaleka ga uočila u zastrašujuće krhkoj otvorenoj kočiji u ulici Bond. Ostavljao je dojam pomodnog gospodina, koji svojim plemenitim konjima nameće savršenu disciplinu, koja je u neskladu s njegovim razuzdanim životom. Stilski nagnuti šešir skrivao mu je crte lica, no primijetila je odlučnu čeljust i stisnute, izražajne usne. Nije imala nikakvog iskustva s razvratnicima, ali zamišljala je nekog manje očaravajućeg, nekoga čije lice odmah odaje moralnu slabost.

„Jedan kratki pogled na mene rasplamsao je vatrenu strast?” Zvučao je cinično, i to s pravom.

„Ne.”

Prije dolaska je odlučila da će se držati istine što je više moguće. Ionako nije vjerovala da će uspjeti odglumiti zaljubljenost. A

da i ne spominjemo pretpostavku da bi svakim spomenom ljubavi vjerojatno otjerala svoj plijen.

Progutala je knedl kroz napeto grlo. „Čak se i na selu proćulo za vaše ljubavničke podvige.”

Novi tihi smijeh. Novi trnci svijesti niz njezinu kralježnicu. „To mi stvarno... laska.”

Znala je da zapravo misli suprotno.

Dovraga, zašto jednostavno ne skoči na nju i ne završi s tim umjesto što je muči pitanjima? Ohrabrila se da nastavi. „Želim muškarca koji će me upoznati s tjelesnim užicima, a pritom ne tražiti ništa više. Želim muškarca koji će ostati diskretan.”

Začudo, ovaj nevaljalac bio je poznat po tome što nikad ne govori o svojim podvizima. Većinu tračeva širile su žene koje su diljile krevet s njim ili koje poznaju takve žene.

„Dakle, samo jednom?”

Jednom? Zaboga, ne. Nije pretrpjela ovo poniženje i žrtvovala svoju čast da bi dobila samo jednu priliku za nagradu.

„Ovog ljeta, dok aristokracija nije u gradu i ne postoji velik rizik od skandala.”

„Beznačajna mala afera da se ispuni nekoliko dosadnih tjedana?”

„Ne razumijem, gospodine lorde.” Namrštila se, iako je znala da joj ne vidi lice. Instinkti su joj jasno govorili da, suprotno sve-mu u što vjeruje, ovo nije obična razmjena dobara s požudnim mužjakom. „Nastrojeni ste nekako... neprijateljski.”

„Jesam li?” Ovog se puta nije trudio prikriti oštrinu u glasu. „Pitam se zašto. Rasplodni bik trebao bi biti oduševljen što je tražen.”

Nije uspjela obuzdati užasnuti zvuk koji joj je izletio iz grla. Nije znao koliko se tim sarkastičnim odgovorom približio istini.

Srećom, pogrešno je protumačio njezinu reakciju. „Ispričavam se ako sam vas uvrijedio izravnošću, milostiva.”

Sabrala je razbacane misli. Što je više vremena provodila s lordom Ashcroftom, to se njezin plan činio manje izvodivim.

Dok je planirala susret s grofom u njegovom uredu, pitala se kako bi mogla zaintrigirati čovjeka otupjelog na laku dostupnost žena. Dosjetila se vela da mu pobudi znatiželju i izazove interes. Muškarac umoran od uobičajenih razonoda sigurno će smatrati tajnovitost privlačnom. Tajanstvenost u kombinaciji s potpunom voljnošću. Pretpostavljala je da će ga neznanka koja nudi nekoliko tjedana zabave, neznanka koja ne traži ništa više od njegovog tijela, odmah potaknuti na suradnju.

S druge strane, prije negoli ga je upoznala, zamišljala je pohotnog razvratnika. Ovaj staloženi muškarac bio je sušta suprotnost tome.

Pitala se je li se trebala odlučiti za diskretniji pristup umjesto za izravni prijedlog. Ali više nije bilo povratka.

Čeljust ju je boljela od napetosti. „Valjda ne odgovarate tako svim ženama koje vam se... ovako ponude?”

„Samo neznankama koje su anonimne i zaklonjene od mojeg pogleda.” Oštrina je i dalje bila prisutna, zapanjivši je. Nipošto nije očekivala ljutnju. „Namjeravate li me i ševiti s velom, milostiva?”

Njegovo izražavanje ju je zateklo, podsjetilo da se približava propasti više negoli je voljna pomisliti. Ili priznati.

Kako je samo glupa. U intimi svoje spavaće sobe nije joj palo na pamet da će ga zanimati njezin izgled. Ne ako mu da svoje tijelo na raspolaganje i obeća da će učiniti sve što poželi.

Ali naravno da ga je zanimao. Znalo se da odabire samo najljepše ljubavnice.

Ponovno se osjećala potpuno nadigrano u ovoj podloj igri.

Srce joj je mahnito ubrzalo. Opet je oblizala usnice i uvjerila se da, u usporedbi sa svime onime što bi radila s lordom Ashcroftom, otkrivanje lica jedva je vrijedno spomena.

Ipak, podizanje vela činilo joj se gotovo nemogućim zadatkom. Ruke su joj drhtale, razotkrivši njezine prave osjećaje. Smogla je hrabrosti, koja je već posustajala, i iskoristila je kao štit. Da pod-

baci već na prvoj prepreci? Zbog nečeg tako beznačajnog kao što je pokazivanje lica? Neka joj Bog da snage.

Odjednom je prkosno odmaknula veo s lica.

I odmah se našla u vrtlogu kaotičnih utisaka. Dan je bio vlažan, u prostoriju nije ulazio povjetarac, ali zrak joj je na obrazima svejedno djelovao osvježavajuće nakon onog zagušljivog pokrivača. Knjižnica joj se izoštrila pred očima, a njezine raskošne boje sjale su na poslijepodnevnom sunčevom svjetlu.

Napokon je jasno vidjela lorda Ashcrofta.

Srce joj se zastalo, a grlo joj se zatvorilo, zarobivši joj dah.

Lucifer, najljepši. Princ anđela. Nositelj svjetla.

Veliki zavodnik.

Grof od Ashcrofta bio je izrazito tamnopus. Imao je oštro, koščato i asketsko lice. Lice učenjaka. Ako se zanemare njegova puna, senzualna usta.

Ako se zanemare njegove oči.

Oči zelene poput žada. Promatrale su je s uznemirujućom inteligencijom i opipljivim cinizmom. „Vrlo lijepo.”

Diana se zarumenjela. Nije bila toliko umišljena da očekuje njegovo divljenje čim je pogleda, no valjda je zaslužila više od tih dviju bezličnih riječi.

„Hvala”, rekla je, jednako bezlično.

Možda je lord Ashcroft bio toliko naviknut na dijeljenje postelje s najljepšim ženama visokog društva da su njezine čari u usporedbi s njima bile blijede. Prvi se put nad njom nadvila mogućnost neuspjeha i svih njegovih posljedica.

Kad je promišljala o svojem planu, pitala se ima li dovoljno smjelosti da ga provede. Kako je samo bila naivna, nije ni pomislila da će zloglasni razvratnik možda smatrati da nije vrijedna njegovog dodira.

Usne su mu zatitrale od ironičnog smiješka. „A kako se zove-te?”

„Diana.”

Razmišljala je poslužiti se pseudonimom, no odbacila je tu zamisao. I samo glumljene bludnice palo joj je dovoljno teško, pa makar bilo privremeno. Kad bi je lord Ashcroft oslovio tuđim imenom, to bi je shrvalo.

„Samo Diana?”

„Da.”

Ne bi prepoznao njezino prezime čak ni da mu ga je htjela otkriti. Namjeravala je nestati kad provede svoj plan, i to bez ikakve mogućnosti da je pronađe, mada muškarac poput lorda Ashcrofta ne bi ni imao potrebu tražiti nevoljnu ljubavnicu. Ubrzo bi našao drugo toplo tijelo kojim bi popunio prazninu u postelji.

Sad kad je sjedila pred njim, bilo ga je teže smatrati ništarijom kakvu je zamišljala. Zelene oči izgledale su prekrasno na tom mrkom licu. Nos mu je bio dugačak i nadmen. Obrve su mu bile ravne i crne kao grijeh, baš poput guste kose koja mu se spuštala preko visokog čela.

Poput njegova srca, šapnuo je neki glas u njoj.

Znala je da je naočit. Vidjela je njegove portrete u novinama. Ali ništa je nije pripremio za magnetsku privlačnost tih izraženih, muževnih crta lica. Ili snažnu seksualnost koja je iz njega zračila poput tihog neprekidnog brujanja.

Pripremila se za slabića, roba vlastitih poroka. Ako Tarquin Vale i jest takav, nije to pokazao. Na jedan zastrašujući trenutak posumnjala je u sve priče o ovom nitkovu.

Činio se kao iskusan čovjek. Činio se, na njezino iznenađenje, kao razuman čovjek. I činio se, proklet bio, posve imun na njezin bestidni prijedlog i njezine seoske čari. Dianine neoblikovane i beznadno optimistične zamisli o tome da očara grofa od Ashcrofta i zadrži ga pod utjecajem svoje čarolije iščeznule su poput magle pod vrućim ljetnim suncem.

Već joj je bilo jasno da ovaj čovjek ne sluša ničije naredbe. Ili ih sluša samo ako se savršeno poklapaju s njegovim vlastitim sklonostima.

„Dakle, bit ćemo stranci u svemu, osim u tjelesnim užicima?”

Trudila se ostati u svojoj ulozi. „Tražim užitak. Iskustvo. Tražim znanje muškarca koji poznaje žensko tijelo. Uspomene kojima ću ugrijati hladne i usamljene noći.”

„To je velika odgovornost.”

Izenadila se kad joj je izletio smijeh. „Vjerujem da ste dorasli tom izazovu.”

Podigao je obrve, davši joj do znanja da je prepoznao namjernu dvosmislenost. Zarumenjela se i prekorila samu sebe zbog toga. Morala je izgledati sofisticirano i samouvjereno.

„A što ja dobivam?”

Obuzdala je poriv da mu odgovori najizravnije moguće. Nije očekivala da će morati iznositi argumente. U svojim je bujnim maštarijama predviđala da će je odvući u spavaću sobu čim je ugleda. Ili je baciti na tepih.

No njezine su joj maštarije zasad samo zadavale probleme.

Zaista, što on dobiva? „Suradljivu, nezahtjevnu ljubavnicu.”

Nadmeni smiješak pojavio mu se na izražajnim ustima. „Suradnju već imam. I vjerujte mi, draže su mi zahtjevne ljubavnice.”

Proklet bio i on i njegove igre riječi. Pokušala je zvučati zavodljivo, ali i sama je čula da nije uspijevala u tome. „Nudim vam avanturu. Nudim vam nešto što još niste iskusili.”

Smiješak nije jenjavao. „A vi ste baš upoznati sa svime što sam iskusio u životu.”

Kako da jedna dama uvjeri nevoljnog gospodina da pripada u njegovu postelju? Diana se svakog trenutka sve više udaljavala od svega što joj je bilo poznato.

„Čula sam glasine. Čedna žena ima tu prednost da je neiskusna. Osobito čedna žena koja ne traži ništa osim seksualnog odnosa.”

Pobjegne mu kratki smijeh. „Bio sam s najboljima. Zašto mislite da bi me zanimala čedna žena?”

Suzbila je ogorčenost jer ga mora mamiti poput ulične prodavačice jabuka. „Onda prihvatite izazov i pretvorite čednu ženu u razvratnicu.”

Njegove su svijetlozelene oči postale sumnjičave. „Ah, to bi moglo biti zanimljivo.”

Ramena su joj se napela dok se pripremala za pitanje radi kojeg je i došla. „Prihvaćate li moje uvjete?”

Ponovno je zavladala tišina. Napeta. Dugačka.

Grof od Ashcrofta tapkao je prstima kao da razmišlja i promatrao je svojim sjajnim zelenim očima. Nije mu mogla odgonetnuti misli. Instinktivno je rukama obujmila bisernu torbicu koju je držala u krilu. Napeto je iščekivala njegov odgovor.

Maknuo joj je pogled s lica da joj odmjeri tijelo. Duge crne trepavice bacale su mu sjenu na obraze. Trebale bi izgledati ženska-sto, ali nisu.

Začudo, unatoč njezinoj nervozu i ljutnji prema ovom razuzdanom nitkovu, koža joj se stegnula od uzbuđenja. Dok je hladnim pogledom proučavao njezine grudi, bradavice su joj se ukrutile.

Sigurno je strah izazvao takvu reakciju. Iznenadni znoj na dlanovima. Mahniti puls.

Nikad se nije zavaravala. Nešto u njoj reagiralo je na ovog hladnog, arogantnog, zadivljujućeg muškarca. Nešto davno potisnuto, slomljeno, nepoznato, uznemirujuće. Planirajući ovaj nepromišljeni rizik, nije uzela u obzir vlastite strasti.

„Lorde Ashcroft?” upita ga oštrim glasom, shvativši da ne miče pogled s njezinog poprsja.

Pogled mu je bio neprovidan, mutan poput zelenog leda. „Draga gospođo, iako sam polaskan, moram odbiti vašu velikodušnu ponudu.”